

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Diverse

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p440-txt-shoot-ide2b75ba4-8cf0-448c-a54a-36f096baed75.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.  
[Læs CC0-erklæringen](#)

Dandseren A sagde ved sig selv. »At B. præsterer det Overordentlige, seer jeg meget godt; men vilde jeg gjøre Menneskene opmærksomme derpaa, saa var jeg da gal. Selv føler jeg det vel stundom som et Forræderie af mig; men det gjælder her ikke om en Ubetydelighed, det gjælder om Alt. Blive Menneskene opmærksomme paa ham, og at det er det Overordentlige, saa er jeg saa godt som Ingenting, istedetfor at jeg nu (priset være Mængdens Uforstand, og den Opfindelse, at Mængden er Dommeren) er Alt – han noget halvgalt, forrykt Noget. Sandt nok, endog det, at jeg kan udmærke mig fremfor de andre Dandsere, skylder jeg ham, eller at jeg har gaaet i Skole hos ham. Men det veed Ingen – og det maa forties. Dette lader sig ogsaa let gjøre, naar jeg blot tier; thi han er for stolt til at sige et Ord, eller blot at ymte derom – før skulde en død Mand falde paa at snakke af Skole<sup>[c]</sup> end han at sige eet eneste Ord, eller med en Mine at forraade det Mindste. Og dernæst, selv om han sagde det, Mængden vilde ikke forstaae ham. Snurrt nok, det har han selv gjort mig opmærksom paa – for at vise mig, hvor tryk og sikker jeg kan være i Bedraget. Overhovedet behøver jeg blot at spørge ham, om det Klogeste jeg kan gjøre (hvilket er det Skadeligste for ham), da siger han mig det selv; og Ingen veed det, som han. Inderst inde i sit stille Sind foragter han mig vistnok; men hans Inderst-Inde er som udenfor Verden, det er som om en Mand i China foragtede mig. Og endeligen han er for stor og for stolt til at bryde sig om nogensomhelst Anerkjendelse, eller rettere stor og stolt nok til just at finde Tilfredsstillelse i dette vanvittige Forhold. Deraf profiterer jeg; og hvo veed, maaskee er han inderst inde for ophøiet til endog at foragte mig; men vist er det, han omgaaes mig altid meget venskabeligt.«